

всичко бе спокойно. Далече по бойниците на Клокотнишката крепост равномерно се движеха нагоре-надолу блъстителите. Там те щяха да принощуват и на следния ден отново да тръгнат към севе-озапад. Авангардът пое котловината, която почваше между брега на Мала и склоновете на Кайряка. Войската се стесни, широките редици се разделиха по на три. Като безкрайна змия се проточи несметната рат. Хилнархиите се разделиха на тагми, тагмите на туми, а тумите на леги. Когато първата леги от 16 души почна да преминава Гидиклийска, по теснината между Бели камък и реката се точеха още десетки туми от по двесте души, а в това време Мала река прегазваха тугми от по четиристотин души и хилнархии от по хиляда. Докато зад реката чакаха ред многобройни мерии от по три-четири хиляди пешаци.

Така полета се изнизваше Комненовата войска по посока на крепостта. В морна стъпка и оборено чело. Крепостта не би могла да побегне всички. Кой ли щяха да бъдат щастливците, които ще останат да принощуват на закрито, докато тия, които звукът на тръбата завапи навън, ще останат да разпънат шатри там, където ги застигне познатият знак. А може би щяха да получат заповед да продължат на запад и да заемат през нощта Станимакашката твърдиня. Бавността и мудността на кир Тодор ги съвдеше. Италианските наемници предпочитаха боя да свърши по-скоро, за да получат платата си, защото после смятаха да отидат на служба в Константинопол. Те бяха по-скромни в храната, с любезна обноска, ала упорити и държаха за изпълнението на дадената дума. Аламанските наемници се разкайваха, гдето са послушали съветите на император Фридрих да идват тъй далече на бран. Те по-мъчно се задоволяваха, искаха по-обилно ядене, но бяха извънредно издържливи и храбри. Общата плячка бе грамадна, ала до сега те още нищо не бяха разграбили, освен обикновените селски колиби и тук таме някои по-богати манастири.

Семейството на Комнен, заедно с целия му двор, пътуваше по сре-